

Καὶ μὴ θαρρῆς, ἂν μ' ἀρνηθῆς, πῶς θὲ νὰ κιτρινίσω!
Γαρουφαλάκι θὰ γενῶ, γιὰ νὰ σὲ δαιμονίσω
Εὔβ. (Κάρυστ.) || Ποιήμ.

Βγάλετε ρόδα ντροπαλά | γαρουφαλάκια,
τὰ γιανσεμιά τὰ ἀπαλά | καὶ τὰ ζαμπάκια
Κ. Γούναρ., Ἀνθολογ. Ἡρ. Ἀποστολίδ., 58

Γαρουφαλάκια, ποὺ γελοῦσατε 'ς τὴ γλάστρα ὀλοχρονίς,
μονά, διπλά, μονόχρωμα, πολύχρωμα κι ὅλα ὠραῖα
Δ. Ζευγώλ., Ν. Ἑστ. 27 (1953), 351. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών.
ὑπὸ τύπ. Γαριφαλάκης καὶ Γαρουφαλάκης Ἀθῆν. κ.ά.

γαριφαλάτος ἐπίθ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) γαρο-
φαλάτος Λεξ. Βάιγ. γαρουφαλάτος Κέρκ. Πελοπν.
(Αἰγιάλ. Κίτ. Μάν. Ὀλυμπ.) γαρουφαλάτους Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Αἰν.) γαραφαλάτος Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άτος. Ὁ τύπ. γαροφαλάτος (πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν
τοῦ Ἰταλ. *garofanato*) καὶ παρὰ Σομ. καὶ ἐν Ἀγα-
πίου Γεωπονικῷ (ἐκδ. Βενετίας) σ. 53. Ὁ τύπ. γαρα-
φαλάτος κατ' ἀφομοίωσιν.

1) Ὁ ὁμοιάζων κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τὸ γαρίφαλο 1,
δ ἰδ.: Πελοπν. (Αἰγιάλ. Κλουτσινοχ.): *Πρότσες γαρι-
φαλάτες* (μὲ κεφαλὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ *μοσκοκαρ-
φιοῦ*) Κλουτσινοχ. *Κίτρα γαρουφαλάτα* (τὰ μικρά,
τῶν ὁποίων διατηρεῖται εἰσέτι ὁ στῦλος τοῦ ὑπέρου)
Αἰγιάλ. Πβ. γαρίφαλο 2δ. β) Ὁ περιέχων «γαρίφαλα»,
δι' ὃ ἰδ. γαρίφαλο 1 Κέρκ.—Λεξ. Βάιγ. 2) Ὁ ὁμοιά-
ζων κατὰ τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα πρὸς τὸ ἄνθος «γαρί-
φαλο», δι' ὃ ἰδ. γαρίφαλο 3 Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)
Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Ὀλυμπ.) Προπ. (Ἀρτάκ.): *Νέος*
γαρουφαλάτος (μὲ πρόσωπον *ροδοκόκκινον*) Κίτ. Μάν.
Γαραφαλάτος κάλλος (κάλλαιον ἀλέκτορος παχὺ μὲ σαρ-
κώδεις προεξοχὰς προσδιδούσας εἰς τὸ ὅλον σχῆμα γαρι-
φάλου) Ἀρτάκ.: *Κόττα γαραφαλάτη* (ἡ ἔχουσα κάλ-
λαιον παχὺ καὶ ἀναδιπλούμενον) αὐτόθ.

γαριφαλέας ὁ, ἀμάρτ. γαρουφαλέας Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο, παρ' ὃ καὶ γαρούφαλο, καὶ
τῆς παραγωγ. καταλ. -έας, δι' ἣν ἰδ. -ιάς.

Παῖς ἡ νέος εὐειδής, ὠραῖος: *Ἐλα πᾶ, γαρουφαλέα*
μου. Ἐναί ἕνας νέος! γαρουφαλέας!

γαριφαλένιος ἐπίθ. Ἡπ. (Δέλβιν.) Πελοπν. (Μάν.)
κ.ά. γαρουφαλένιος Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) γαρουφαλ-λένιος Χίος (Πυργ.) Θηλ. γαρουφαλ-
λένη Χίος (Πυργ.) γαροφαλ-λέν-νη Χίος (Πυργ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ένιος.

Ὁ ἔχων χρῶμα προσώπου ὁμοιάζον πρὸς τὸ τοῦ ἄν-
θους «γαριφάλου» (βλ. γαρίφαλο 3), ὁ *ροδοκόκκινος*
ἐνθ' ἄν.: *Ἐχει ἕνα παιδί γαρουφαλένιο, πολὺ ὁμορφο,*
ἔναί σὰν ἄγγελος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Ἀσμ.

Νύφη γαρουφαλένια μας | κι ἀσημομεταξένια μας
αὐτόθ.

Πλύνε, γαρουφαλένια μου, πλύνε, καθάρια βρύση,
ἐγώ, πουλλί μου, σ' ἀγαπῶ, πού ὁ Θιὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ
Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

Ἐχει μύτη κοντυλένια, μάγουλα γαριφαλένια
Ἡπ. (Δέλβιν.)

γαριφαλιά ἡ, κοιν. γαρουφαλιά Κρήτ. Κύπρ. Χίος
(Βροντ.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

γαροφαλ-λιά Χίος (Πυργ.) γαριοφαλιά Σκυρ. γαρου-
φαλιά σύνθηθ. γαρεφαλέα Μέγαρ. γαρεφαλιά Εὔβ. (Βρύσ.
κ.ά.) Κρήτ. γαρεφαλ-λιά Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. Κύμ.)
γαρ'φαλέα Τσακων. (Βάτ.) γαρ'φαλιά Τσακων. (Χα-
βουτσ.) γαρ'φαλιά Κυδων. Κύθν. Μύκ. Πάρ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Λογγ. Πυλ.) Σάμ. Τένεδ. ἄροφαλ-λιά
Κύπρ. ἄρουφαλιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιά. Ὁ τύπ. γαροφαλιά καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ δένδρον τῶν τροπικῶν χωρῶν καρυόφυλλος
ὁ ἀρωματικὸς (*caryophyllus aromatica*), τῆς τάξεως
τῶν μυρτωδῶν (*myrtaceae*), γνωστὸν διὰ τοὺς ξηροὺς
κάλυκας του, τὰ «γαρίφαλα», δι' ὃ ἰδ. γαρίφαλο 1
Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κρήτ. Κύπρ. κ.ά. || Ἀσμ.

Γαρουφαλιάς γαρίφαλο καὶ κανελλιᾶς κανέλλα,
ἔχω τσ' ἀγκάλες μ' ἀνοιχτὲς κι ὅποιας θέλεις ἔλα
Ἀργυρᾶδ.

Γαρεφαλιάς γαρέφαλο καὶ κανελλιᾶς κανέλλα,
τσ' ἀγάλες μου 'χω ἀνοιχτὲς κι ὅδεν ὀρίσης ἔλα
Κρήτ. Συνών. *καρεφιλιά, μοσκοκαρφιά.* 2) Τὸ
καλλωπιστικὸν φυτὸν διόσανθος ὁ καρυόφυλλος (*dian-
thus caryophyllus*), τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν
(*caryophyllaceae*), καλλιεργούμενον διὰ τὰ εὐχροα
καὶ εὖοσμα ἄνθη του, τὰ «γαρίφαλα», δι' ὃ ἰδ. γαρί-
φαλο 3 κοιν.: *Ὁ κήπος εἶναι γεμάτος γαριφαλιές.*
Ἐχω μιὰ γλάστρα μὲ γαριφαλιά κοιν. Φύτεψα μιὰ ρίζα
γαρουφαλιά πολλὰχ. Μιὰ γλάστρα γαρ'φαλιά Μύκ.
Ποτίζου τι' γαρουφαλιές Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Ἀσμ.

Γαρουφαλιά μου ἀπότιστη, ποιὸς θὲ νὰ σὲ ποτίσῃ,
καὶ ποιὸς εἶν' πρῶτος πού θὰ 'ρτῇ νὰ σὲ κορφολογήσῃ;
Ρόδ.

Γαρεφαλιάς συνόνομη, τοῦ γαρεφάλου μοιάζεις,
ὅδε γυρίσης νὰ μὲ δῇς, μεσ' 'ς τὴ γαρδιά μὲ σφάζεις
Κρήτ.

Σ' τὸ παλεθῦρι πού 'σαι σύ, γαρεφαλιά δὲν πρέπει,
ἀτῇ σου 'σαι γαρεφαλιά, ποιὸς ἔχει μάτια λέπει
Εὔβ. (Βρύσ.)

Μελαχρινὴν ἐφίλησα, κι ἄσπρη μὲ παραστέκει
ν' ἀφήσω τὴ 'αρουφαλιά, νὰ πάω 'ς τὸν ἀσβέστη;
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

'αρουφαλιές, μιλήσετε ἐπάνω 'ς τὸ φουστάνι,
ὁπού 'το δὲ καλύτερο καὶ δὲ δὲ ξαναβάνει
(μοιρολ.) αὐτόθ.

Τίνος ἔν' τξεῖνον τὸ θαφκειὸν τζαί τξεῖνον τὸ τξιούριν;
τξιτρομηλιάν τξ' 'αροφαλ-λιάν ἔχω νὰ τὸ φυτέψω
(*τξιούριν* = κιβούρι) Κύπρ. || Ποιήμ.

Ἦταν κ' ἐκείνη ἕνα φυτὸ μυριστικό, καθὼς ἐσεῖς,
βασιλικέ, γαρουφαλιά, τρισαί καὶ ματζουράνα
(*τρिसαί* = ἀρμπάρόριζα) Δ. Ζευγώλ., Ν. Ἑστ. 27 (1953),
325. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. γαρεφαλέα τοῦ περιβολίου κα-

λεῖται ποικιλία τοῦ κοσμητικοῦ φυτοῦ ταγήτης ὁ στιλ-
πνὸς (*tagetes lucida*), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*com-
positae*) Μέγαρ. Συνών. γαριφαλίνα 4, κατιφές.
4) Τὸ ἄνθος γαρίφαλο, δ ἰδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἐμεῖς*
ἔχομε μιὰ διπλὴν 'αρουφαλιά πῶχει ὅλο δὲ χρόνο 'αρου-
φαλιές ἀπάνω κ' εἶναι χαρὰ θεοῦ. β) Μεταφ., μικρὸν
αἱμάτωμα ἐμφανιζόμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν μικρῶν
παιδίων καὶ ἐξαφανιζόμενον συνήθως μὲ τὴν πάροδον
τοῦ χρόνου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Αὐτὸ δὲ μωρὸ ἔχει*
'ς τὸ μάουλο μιὰ γαριφαλιά.

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. γυναικῶν ὑπὸ τοὺς τύπους *Γαρι-*
φαλιά σύνθηθ. Γαρουφαλιά πολλὰχ. Γαροφαλιά Κρήτ.

(Ἡράκλ. Κίσ.) Σκίαθ. Γαρεφαλιά Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ. Κύμ. κ.ά.) Κρήτ. Μέγαρ. Χίος Γαρ'φαλιά Κυδων. Κύθν. Πάρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Πυλ. Τριφυλ.) Τσακων. Γαρεφολιά Στερελλ. (Δεσφ.) Γκαρουφαλιά Ἡπ. (Ζαγόρ.)

γαριφαλίνα ἡ, Κύθηρ. γαροφαλίνα Κύθηρ. κ.ά. γαρουφαλίνα Πελοπν. (Ἀργολ. Ἑρμιόν.) κ.ά. — Χελδρ. -Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 13 γαρ'φαλίνα Τσακων. — Ν. Χαλιωρ., Ὑδρέκ. Θρῦλ., 84.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίνα.

1) Γαριφαλιά 2, ὁ ἰδ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἑρμιόν.) κ.ά. — Ν. Χαλιωρ. ἐνθ' ἄν.: Ἐχει μιὰ γαριφαλίνα ποὺ μοσκοβολᾷ ὅλος ὁ δρόμος Κύθηρ. 2) Γαρίφαλο 3, ὁ ἰδ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀργολ.) : Ἄσμ.

Τὰ μάτια σου εἶναι ὁμορφα σὰ δὴν ἐλὶὰ τῇ φείνα, τὰ χεῖλη σου εἶναι κόκκινα σὰ δὴ γαροφαλίνα Κύθηρ.

Γαροφαλίνα κόκκινη μὲ τὰ σαράδα φύλλα, σαράδα σ' ἀγαπήσανε, μὰ πάλι γὼ σέ πήρα αὐτόθ. 3) Τὸ καλλωπιστικὸν φυτὸν διόσανθος ὁ σινικὸς (*dianthus chinensis*), τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν (*caryophyllaceae*), καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ Χελδρ.-Μηλιαρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀραπογαριφαλέα, σπαρτί. 4) Τὸ καλλωπιστικὸν φυτὸν ταγήτης ὁ στιλπνὸς (*tagetes lucida*), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*) Τσακων. κ.ά.: Ἐφτύκα δὴ τσεῖ γαρ'φαλίνα τὸν τζήπο (ἐφύτρεψα δύο τρεῖς γαριφαλίνας εἰς τὸν κῆπον) Τσακων. Συνών. γαριφαλιά 4, κατιφές. 5) Εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ πτελώματος) Κύθηρ.

γαριφαλίτσα ἡ, σύνθη. γαρουφαλίτσα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαριφαλιά καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

Ἡ μικρὰ τὸ μέγεθος «γαριφαλιά», δι' ὁ ἰδ. γαριφαλιά 2, ἡ ἀπλῶς ἡ γαριφαλιά κατ' ἐννοίαν θωπευτικὴν σύνθη.: Ἐχον νιὰ μ' κρὴ γαριφαλίτσα, ἀλλὰ εἶμι γιουμάτ' λουλούδια Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) : Ἡ γαρουφαλίτσα μας δὲν ἐβγαλε ἀκόμα γαρούφαλα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὄν. κορασίδων ἢ γυναικῶν, ὅπου καὶ ὕφ' οὗς ἰδιωματικούς τύπους ἀπαντᾷ τὸ πρωτότυπον Γαριφαλιά, δι' ὁ ἰδ. γαριφαλιά.

γαρίφαλο τό, γαρόφαλο Κρήτ. Κύθηρ. Χίος (Βροντ.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. γαρόφαλ-λο Χίος (Πυργ.) γαρόφαλου Θράκ. (Αἰν. Μαῖστρ. Μυριόφ. Σηλυβρ. κ.ά.) Κυδων. Λέσβ. γαρούφαλο πολλαχ. γαρούφαλον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γαρούφαλ-λο Χίος (Ἀνάβατ.) γαρούφαλ-λῶο Ρόδ. γαρούφαλε Τσακων. γκαρούφαλον Ἡπ. (Ζαγόρ.) γαούφαου Σαμοθρ. γαρούφελο Ἡπ. (Χιμάρ.) γαρέφαλο Εὐβ. (Βρύσ.) Κρήτ. Μέγαρ. γαρέφαλ-λο Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. κ.ά.) Χίος (Ἀμάδ.) γαρέφαλου Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. κ.ά.) Κυδων. γαρίφαλο σύνθη. γαρίφαλ-λο Κάλυμν. Λέρ. Νίσυρ. κ.ά. γαρίφαλον σύνθη. βορ. ἰδιωμ. γαριόφαλο Σκυρ. γαριέφαλον Ἰμβρ. γούφαλ-λῶο Ρόδ. γαράφιλον Πόντ. (Χαλδ.) γαρέφ'λου Μακεδ. (Χαλκιδ.) γκαρόφεαλο Ἀπουλ. καρόφαλο Αῤουμελ. (Φιλιππούπ.) καρόφαλον Λῆμν. καρούφαλον Ἡπ. καρόνφουλο Καλαβρ. (Μπόβ.) καρέφιλο Μακεδ. (Βέρ.) Πληθ. γαρούφα Τσακων.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὗς. γαρόφαλον (βλ. Δουκ., ἐν λ.)

μαρτυρουμένου καὶ ἐκ τῆς μεταβυζαντινῆς ἐποχῆς (βλ. É. Legrand, Bibl. Gr. Vulg. 2, 12 καὶ Δουκ., ἐνθ' ἄν.), προελθόντος δὲ ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὗς. καρυόφυλλον διὰ τῶν Λατιν. τύπων *cariophalum-gariophalum-gariofilum-garopholum* (βλ. Thes. Ling. Lat., ἐν λ. *caryophyllum*. Corpus Glossar. Latin., ἐκδ. Goetz, ἐν λ. *careophilum*. Du Cange, Gloss. med. et inf. Latin., ἐν λ. *garofollum*), ὅθεν καὶ Βυζαντ. καρυόφαλον καὶ καρόφαλον (βλ. Πρόδρομ. III, 150, ἐκδ. Hesselting-Pernot σ. 54) καὶ Ἑντ. *garofalo* καὶ Ἰταλ. *garofano*. Πιθανῶς ἐκ τοῦ παραγώγου γαροφαλιά, μεταβληθέντος εἰς γαρεφαλιά (διὰ τροπῆς τοῦ ἀτόνου ο εἰς ε παρὰ τὸ ὑγρόν: βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 239) καὶ περαιτέρω εἰς γαριφαλιά (ἴσως διὰ τῶν βορείων ἰδιωμάτων), προῆλθεν κατ' ὑποχωρητικὸν μετασχηματισμὸν οἱ τύποι γαρέφαλο καὶ γαρίφαλο, καίτοι ἡ ἐνωρὶς συντελεσθεῖσα παραφθορὰ τῆς Ἑλλην. λέξεως διὰ τῆς Λατινικῆς, Ἀραβικῆς (πβ. τοὺς τύπ. γαρούμφουλο-καρονφίλ, ἐν Δουκ., Append. ἐν λ. γαρόφαλα καὶ καρονφίλ), Ἰταλικῆς καὶ Τουρκικῆς, καὶ ὁ ἐκ ταύτης συμφυρμός, εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ ἐμπορίου ἰδίως, συνετέλεσαν ἐνδεχομένως εἰς τὸν σχηματισμὸν τούτου ἢ ἐκείνου τῶν τύπων τῆς Ν. Ἑλληνικῆς. Οὕτω, ὁ τύπ. καρόνφουλο προῆλθεν ἀσφαλῶς ἐξ ἐπιδράσεως τῆς Ἀραβικῆς, οἱ δὲ τύπ. καρέφιλο-γαρέφιλο-γαράφιλον ἐξ ἐπιδράσεως τῶν ἐκ τῆς Τουρκικῆς σχηματισθέντων τύπων κατ' οὐδ. εἰς -ι (καρεφίλι-καραφίλι-καραφούλι, δι' οὗς ἰδ. καρεφίλι), οἵτινες συνεφύρθησαν ἐπὶ πλεον ἑνιαχοῦ, φθογγολογικῶς καὶ σημασιολογικῶς, πρὸς τὸ τῆς Ν. Ἑλληνικῆς καρυοφύλλι, ὁ ἰδ. Ὁ τύπ. γαριόφαλο καὶ ἐν Ἰατροσοφίᾳ τοῦ 14ου αἰ. (É. Legrand, ἐνθ' ἄν. 2,8).

1) Ὁ εἰς σχῆμα μικροῦ κεφαλῶτοῦ κάρφους φερόμενος εἰς τὸ ἐμπόριον ἀπεξηραμμένος κάλυξ τοῦ δένδρου τῶν τροπικῶν χωρῶν καρυόφυλλος ὁ ἀρωματικὸς (*caryophyllus aromatica*), τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν (*caryophyllaceae*), χρησιμοποιούμενος κυρίως πρὸς ἄρτυσιν φαγητῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀρωμάτισιν γλυκυσμάτων καὶ ποτῶν καὶ πρὸς παρασκευὴν φαρμάκων κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων.: Ἀγόρασσε κανέλλα καὶ γαρίφαλα νὰ βάλωμε 'ς τὸ φατ' κοιν. Πάρε μιὰ δραχμὴ γαρούφαλα γιὰ τὰ κουλλούρια πολλαχ. Ἐχ'ς νὰ μ' δώ' ῃς λίγα γαρέφαλα νὰ καρφώσουν 'ς τοὺ μπακλαῆ; (μπακλαῆς = μπακλαβᾶς) Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Καλοῦνι τ'ς συγγινεῖς 'ς τοῦ γάμου μὴ γαρούφαλα Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.). Ὁ 'ν' ἔχα βαλητὰ γαρούφα τσ' ὀ' νυζίζα ἀ βασκολλιούρα (δὲν ἔχει βάλει γαρίφαλα καὶ δὲν μυρίζει ἢ βασιλόπιττα) Τσακων. || Φρ. Θέλει νὰ τὸν καλέσουν μὲ γαρίφαλα (ἐπὶ ἀποφεύγοντος ἢ δυστροποῦντος νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς προφορικὴν πρόσκλησιν) Πελοπν. (Μαντίν.) κ.ά. Μόσκος καὶ γαρίφαλα! (εὐχὴ πρὸς παιδίᾳ ἐρευγόμενα) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. Συνών. φρ. Μόσκος καὶ κανέλλα. || Παροιμ. Μαῦρο εἶναι καὶ τὸ γαρίφαλο, μὰ πουλεῖται μὲ τὸ δράμι (ἐπὶ τῶν φαινομενικῶς εὐτελῶν, ἀλλὰ πραγματικῶς πολυτίμων) πολλαχ. || Ἄσμ.

Μελαχρινὸ σέ εἶπανε, πολὺ σοῦ κακοφάνη, μαῦρο καὶ τὸ γαρόφαλο, μὰ πάει μὲ τὸ δράμι Κύθηρ. κ.ά.

Γαρέφαλο γι' ἃ γαταπιῶ, κανέλλα γι' ἃ μασήσω, ὅλα μοῦ φαίνονται πρικιά, ὡσὰ δὲ σέ φιλήσω Κρήτ.

